

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 20. Quomodo illi Christus Dominus paulatim manifestaverit, in primis
mysteria suæ humanitatis, ac deinde secreta fuæ Divinitatis, suúmque
nomen ineffabile, & quâ ratione his gradibus ascendatur ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT XX.

Quomodo illi Christus Dominus paulatim manifestaverit, inprimis mysteria suæ Humanitatis, ac deinde secreta suæ Divinitatis, suumque Nomen ineffabile, & quâ ratione his gradibus ascendatur ad tam sublimes visiones.

S Equens visto instruit deditos Orationi, quo ordine illis sit progrediendum ad res tam sublimes, non evolvendo statim ad summa; sed sensim procedendo per gradus, facto initio à Mysterijs minoribus, considerando inprimis quæ sunt exteriora Christi Domini, deinde interiora Cordis ipsius & amoris, ac postea dolorosissimam ejusdem Passionem, donec se eorum reddant participes: tunc enim erunt apti, ut ascendant ad summum gradum, & arcanum ejus Divinitatis, gloriæque aterna. Ità evenit Venembili Marina in decursu vitæ ipsius, quod in hac visione magis exprimitur. Sic verò ait:

§. I.

AGens quodam die cum DEO circa festum Nativitatis (in Decembri anno 1621.) more solito, rogavi ipsum, ut me dignaretur auferre ex hac præfenti vita, si esset ejus voluntas, dixique illi: Mi Domine, Tua Majestas scit, qualis sim, quodq; nullum progressum in virtute faciam: post tot annos, quibus dego in hoc exilio, jam mecum actum est: saltem ne amplius peccem, & nè te offendam, bonum esset tandem finire. Dum ità orarem, immisit mihi Dominus dolorem pedum & manuum, qualem mihi solet tali tempore immittere, quamvis moderatum; & vidi subito Christum Dominum in specie ac habitu, quo versabatur inter homines in mundo, & est, qualem aliàs descripsi. Salutavit me, dixitque mihi: Anima, quid nunc animo volvis? Ego illi respondi, petendo ab eo idem, quod dixeram, quando ipsius Majestas advenerat. Tum me

Dominus est valde solatus, & animavit, atque postquam alia quædam dixisset, vidi quod haberet brachium pendulum. Elevavit autem illud, posuitque manum expansam ante suum Divinum pectus, & vidi vulnus sanctissimæ manus ipsius, quod non erat adeò magnum, neque apertum, sed instar nummi, quem regalem dicimus. Postea amovit Divina Majestas manum, & aperuit pectus, ubi conspexi ipsius sanctissimum cor admirabiliter, absque apertura vestis, vel Corporis, sed acsi illud viderem intrâ vitrum. Erat pulcherrimum, instar elegantissimæ gemmæ, & prodibat ex eo quidam splendore ac radij Divini, pertingentes usque ad meum cor, communicantesque ipsi magnam illius virtutem, & amorem ardentissimum, ac maximum erga homines. Ità modicum sum fructa hæc Divinâ communicatione, & Dominus reposuit manum extensam, ad suum pectus, textitque cor. Rogavi Dominum, ut dignaretur, si ipsi placeret, me auferre ex hac præfenti vita, & facere, ut morer ab hinc doloribus, qui me distingerent, ac impedirent, nè obirem quietem. Quod mihi Dominus concessit, dixitque: Ubi hoc tempus advenerit, ego occupabo spiritum tuum, atque, ne priveris usu sensuum, abstraham tali raptu, ut te non perturbent dolores, utque audias, ac intelligas. Et datâ mihi suâ sanctissimâ benedictione, desijt tum à me videri.

§. II.

PAULò post ingressus est meum cubiculum quidam sanctus Angelus, gestans in manu elegantem ac speciosum corbiculum, intrâ quem ferebat quædam cimelia, omnia coopertissima floribus. Et cum

venisset ad meum lectum, uno genu curvato mihi dixit: Serva DEI, accipe hoc munus, quod tibi mittit Dominus Majestatis. Ego valde extimui, & dixi: Domine Angele furgat, nè hoc faciat, quia sum magna peccatrix, ac vilis creatura DEI. Diu disceptavimus; ipse tamen noluit furgere, imò me multum animavit, ac dixit: Soror, noli turbari (eram enim vehementer turbata) sed bono animo esto: cape & accepta hoc munus, quod tibi Dominus mittit. Ego tota perplexa, extendi manum ad ea, quæ habebat in corbiculo; & quamvis illa vellem apprehendere, non poteram, quia mihi elabebantur ex manu, vel quod essem tantoperè turbata, aut quia sic fieri permittebat DEUS. Tandem ea reliqui; ita ut nec sciverim, neque viderim quidquam. Sanctus meus Angelus Custos, qui aderat, & quidem ad caput mei lecti, dixit Angelo fletenti: Angele DEI, surge. Hæc serva DEI est turbata. Da mihi istum corbiculum, & hoc munus, quia ego illud suscipiam nomine ipsius. Sanctus Angelus surrexit, & recessit unâ cum Angelo meo Custode, locuti quæ sunt simul secreto, me ignorante, quid loquerentur. Meus Custos suscepit corbiculum, & ambo simul venerunt ad me cum alijs quinque meis contubernalibus Angelis. Idem Custos meus aperuit corbiculum, & vidi in illo adferri tres clavos, quibus Dominus fuit crucifixus, madentes ipsius sanguine, atque per speciale lumen, quod mihi Dominus ad id dederat, vidi & agnovi esse illos ipsos clavos, quibus Dominus fuit confixus, qui ex mera sua infinita bonitate mihi voluit præstare istum favorem, & gratiam, quam nunquam promerueram. Vidi ipsos, & adoravi, cum maximo meo solatio. Tum sanctus Angelus meus Custos apprehendit meam manum, & ille Angelus accepit unum clavum ex tribus, transfixitque eo meam manum, aperiendo foramen antiquum, quod in illa habebam, & erat quasi clausum. Ac deinde accepit alterum clavum, & idem fecit in altera manu. Postea accepit tertium clavum ad suam manum, tradiditque illum sancto Angelo *Parvo Pa-*

nympho, quem ille Angelus arripuit, eoque aperuit utrimque foramen pedum, in primis in planta cujusque pedis, ac deinde supernè. Et in isto clavorum contactu fuit commixtus sanguis mei Domini cum meo, ita ut clavi tingerentur meo sanguine, & vulnera perfunderentur sanguine, quo madebant clavi mei Domini. Licet verò senserim dolores in pedibus, & manibus, non fuerunt tamen tanti, quantos alias patior, sed suaves, & pleni solatio: Dominus enim volebat antiqua vulnera occludi, atque dolores supernaturales tolerantur tanto cum solatio, ut confortent, & minus sentiantur, quam ij, quos ordinariè patior. Hoc peracto, clavi fuerunt repositi in corbiculo, quibus receptis, Angelus mihi dixit: Anima, quid vis nunciari Domino, qui tibi præstitit hanc misericordiam, & tantam gratiam? Ego respondi, me reddere Divinæ Majestati infinitas gratias pro magno beneficio, ac misericordia mihi præstita, meque exoculari ipsius sanctissimos pedes. Ità se expedivit à me Dominus Angelus, & abivit.

§ III.

PAULO post vidi rursus Christum *JESUM* Dominum Nostrum satis diu, qui se deinde subduxit meo conspectui. Reperi autem me coram Majestate Domini DEI, qui mihi comparuit absque ulla specie & figura, meque secum univit quâdam unione valde Divinâ, & arctâ, atque ita unitam eduxit ad aliam altitudinem, valde eminentem, ubi mihi per suum specialissimum lumen ostendit magnalia sui Divini Esse, Bonitatis, & Misericordiæ, nec non bona, quæ pro me asservantur in cœlesti Gloria, aliasque res tam admirabiles, ut illas cor humanum non capiat, neque possint exprimi, nisi dicendo: *Est aliquid amplius, quàm hoc.* Obstupui, fuique attonita, & quasi mihi met erepta, dixi illi: DEUS, & Domine mi, quod est nomen ejus? Dicat mihi: An, Rex Regum, & Dominus Dominantium? Omnes tituli sunt inferiores ipsius dignitate; neque inveniēbam, quomodo illum compellarem. Tum mihi respondit Divina Majestas:

Ego

Ego sum, qui sum, & hoc est Nomen meum. Solus ego à me, & ex mea essentia habeo, quod sum. Licet verò essem intrà hoc summum, adeoque Divinum Bonum, nihilominus, quando me vidi tam elevatam, timui, dixique in animo: si me DEUS hinc dimitteret, quid fieret? annihilarer. Et Dominus respondit meæ cogitationi: Bene dixisti. Universæ creaturæ à me dependent, & omne ipsarum esse pendet à mea Providentia; ita ut, si illas deserere, redigerentur in nihilum: verum tu noli timere, quia te non deseram. Addiditq; Dominus: Aspice illuc versus. Conjeci oculos ad eam partem, quam mihi Dominus designaverat, ac aspexi procul. Et cum mihi appareret maximum quoddam spatium, quod quàm longissimè extendebatur, & erat admirabilis cujusdam coloris, vidi quasi in quadam æternitate Divinam mei prædestinationem, quâ me ab

æterno DEUS prædestinaverat. Rursumque mihi dixit: Noli timere, quia te non deseram. Et datâ mihi suâ sanctâ benedictione, disparuit.

Ex hac visione patet, quomodo DEUS sensim elevet ad tam mirabiles visiones. Partitione autè procedit in reliquis elevationibus Spiritus. Quâdam vice, ait, elevavit Divina Majestas meam animam, abripuitque illam modo quodam valde insulato. Videbatur mihi ex meo pectore, & toto corpore prodire quidam vapor, instar lucidæ, delicatissimæ, & subtilis nubeculæ, quæ paulatim & suavissimè ascendebat sursum, taquam aliquis fumus suaveolentis incensi, donec perveniret ad thronum Divinæ Majestatis, & ad ipsius Divinum pectus, atque cor, cumque ibi substitisset, cum magno meæ animæ solatio, sensu ingentia bona.

☉*☉

CAPUT XXI.

Quomodo illam DEUS deduxerit per terribiles scalas ad quendam profundissimum locum, ostenderitque ipsi modum Judicij finalis, & infernum, atque cœlestem Gloriam: ut agnosceret mala, à quibus liberantur ij, qui pro DEO patiuntur, & bona, quibus perfruuntur.

P

Aucas habuit revelationes Venemibilis Marina de Judicio, & Inferno, quia illam DEUS magis ducebat spiritu amoris, quàm timoris, & quando ipsi spectanda exhibebat ista horribilia, non faciebat id quasi intenuando illi minas, sed prestando beneficium, ut videret, à quàm horrendis malis eam liberaret, utque suis orationibus, juvaret animas viventes in periculo, ne illa incurrant.

S. I.

In primis, quâdam vice illi ostendit terribiles scalas, differentes à reliquis, & post hæc modum, quo instituentum est extremum Judicium, istâ occasione. Dum mihi vi-

derer quodam die, inquit, esse proxima meæ morti, dixi ad DEUM cum magno animæ meæ affectu: Mi Domine: benefecerimus, si iniverimus rationem peccatorum, ac defectuum, quos commisi adversus tuam Divinam Majestatem, nec non gratiarum, & misericordiarum, quas suscepi ex tua Divina manu. Cum id dicerem, occurrit mihi, disponente Domino, ille versus Psalmi Davidici: *Non intra in judicium cum servo tuo, quia non iustificabitur in conspectu tuo omnis vivens.* Tum dixi Divinæ Majestati: Mi DEUS, nihil aliud magis opto, quàm ut me immergam in mare tuarum misericordiarum, & in flumen sanguinis Christi JESU Domini Nostri, ubi eluam mea peccata. Interea audivi me vocari à sancto meo Angelo Custode;